

BPA CUP PRAHA 2013 II

MOTIVACE

Sám si za to můžu, já starý osel - ono se to občas nevyplácí, provokovat mladé holky k činu - a teď nemám na mysli žádný jelení skok, miláčkové, nic takového. Stačí si myslet, že nad vás není a že taková mladice nemá vůli sklepat dohromady dvě A4 textu s popisem toho, jak závodila - a ona to sklepe dohromady, ne že ne. Je to sice takové trochu školní, občas se jí povede i vtípek na adresu přítomných, ale JE TO TADY !!! Obrovsky mě překvapila, myslel jsem, že to vyfakuje a ohrne nad zadáním nos, ale ona ne. Cítím tam sice trochu tlak ze strany jednoho z účastníků zájezdu, ale počítá se výsledek, zbytek je historie pro ty, kteří se jí chtějí zabývat.

Abych byl srozumitelnější - šlo o to, že jsem požádal Terezu F. o sepsání takového řekněme popisu závodu BPA - Cupu, který jsme pořádali a také se ho zúčastnili dne 13. dubna 2013 v Praze. No požádal - možná až tvrdě jsem na ni tlačil, za podpory Tomáše a Doktora, aby něco takového stvořila. Kladla tuhý odpor, děvenka naše starostlivá, ale nějak ji to téma asi zaujalo a text byl záhy na světě. Pointa je v tom, že jsem se s ní vsadil, že nic takového nedokáže, do hry jsem coby bank, o který se hraje, vložil nanuka Míšu (uznejte sami, ta cena už stojí za trochu úsilí) a prohrál jsem, co to dalo.

Ale abych trochu pozvedl své pochroumané sebevědomí, zkusím popsat tentýž děj z pohledu mého, a nebudu se zabývat tím, kdo koho porazil a jak a s čím jel, ale zkusím se podívat na motivaci těch lidí k účasti na takovém podniku. Téma je košaté, tedy vzhůru na ně !

Který mail čtu jako první a na který odpovídám nejdřív, když v práci otevřu počítač ? No přece na ten od kolegů modelářů. Svítí na mě z obrazovky jako světlo z konce tunelu, kterým se přechází do jakéhosi paralelního světa za zrcadlem, plného radosti, malých i těch větších nápadů, předurčených k realizaci, lidí, kteří mě (většinou) neštvou, soupeření, někdy vítězství, někdy proher, ale nikdy těch zdrcujících porážek, které občas v životě přijdou, ale především zde vždycky čeká na výzvu VĚČNÝ VÝVOJ. Podřimuje na volnoběžných otáčkách, ale na sebemenší podnět akceleruje na maximum výkonu, ke kterému se dostane o řád rychleji než nejnadanější supersport, co jich na světě je, a on má maximum výkonu rád. Tady můžete být čím chcete, třeba konstruktéry třídy Colina Chapmana nebo Rosse Brawna, vývojáři svých nápadů nebo nápadů převzatých, zkrátka co vás napadne. Sem venkovní svět nemůže - zlá tchyně, netrpělivá manželka, děti, co pořád něco chtějí - nikdo se nechytá. Každý sám si zde může určit míru své osobní angažovanosti, panuje zde naprostá svoboda přístupu, řešení a výsledku.

Idyla, že ? Ale jak už to v lidském světě bývá, jen máloco je dokonalé a i do tohoto ráje se může vplížit had, když mu to dovolíte. Snadno se stane to, že modely chování z obecného života, které má v sobě zabudovány každý z nás, zavlečeme i do tohoto unikátního časoprostoru a necháme si ho zdeformovat k nepoznání. Ve výsledku pak

můžete sledovat patologie všeho druhu, co jich na světě je - ale doporučuji dodržovat jedno pravidlo : pozorovat ty lidičky vždy s nadhledem a nezapomenout na humor, protože jinak je lepší třeba jít chytat ryby, ty jsou zticha a rybář je obvykle na své planetě sám.

Napsal jsem v předchozím odstavci zmínku o patologiích všeho druhu a vězme, že bez lůžka psychoanalytikova je neprofesionální je pojmenovávat, ale já si nečiním nárok na exaktní diagnózy a taky přistupuji k celé záležitosti z pohledu mírně poučeného laika, který shledává jako jednu z častých patologických motivací kompenzaci neúspěchu v obecném životě - tam jsem existence s fantazií ubitou provozem, která málokoho zajímá, ale tady jsem velký macho, nad kterého široko daleko není. Tenhle typ je lehký k přečtení a není příliš nebezpečný, většinou se znemožní sám, bez obav.

Podobnou variantou je projekce vlastní nedostatečnosti do potomků . To jsou ony manažerské postavy, řídící své často dospělé syny, kteří o to vůbec, ale vůbec nestojí a čelí otcovu náporu někdy tichou rezistencí, někdy bouřlivým odporem. Nebezpečí této úchytky spočívá v tom, že v konečném důsledku otec - manažer synkovi celé konání tak znechutí, že ten modelářské prostředí opustí a to je škoda, není nás na rozdávání.

Daleko nejveselejší úchytkou je alkoholismus, který je kompatibilní jak s výše , tak s níže popsanými mentálními defekty. Pro nezúčastněného pozorovatele by muselo být šokující nahlédnout do depa řekněme v pátek pozdě večer a uvěřit, že je opravdu na modelářských závodech, nikoliv na srazu anonymních alkoholiků před zahájením léčby. A co teprve kdyby sem zabloudily manželky zúčastněných, které často svěřily otcům - závodníkům své děti pod (otcovou) záminkou, že se dělá něco pro rozvoj a poučení potomka. I když ono se opravdu dělá něco pro poučení potomka - dítě shledává, jak to v praktickém životě opravdu chodí a není v pozdějších etapách vývoje zaskočeno. Báje a mýty z dávné historie slot-racingu, hrdinné postavy závodníků a konstruktérů, jejichž jména jsou vyslovována s posvátnou úctou, mladším ročníkům neznámé legendy, které jsou v alkoholovém opojení citovány , to vše se minimálně vyrovná vikingským ságám, předávaným z generace na generaci za svitu táborových ohňů a tesaných runovým písmem do kamene na svatých místech každého kmene. Alkohol zde dává každému jedinci křídla k duševnímu vzepětí, kterého by za střízliva nebyl mocen anebo by se za něco takového styděl až do příštího závodu.

Ale nechme alkohol být a věnujme se další patologii, kterou si pracovně nazveme Klub osamělých srdcí seržanta Pepře. Účast na závodech je pro jedince postiženého tímto syndromem často na dlouhou dobu jediným kontaktem s bytostmi rodu Homo sapiens a tak si toho užívá, co mu síly stačí. Vyznačuje se intenzivním verbálním kontaktem s kýmkoliv a rozhovorem na jakékoli téma a vždy vytváří dojem, že má téma dokonale nastudováno. Protože na sebe v naší komunitě nejsme zlí, necháme takové vypovídat a máme je rádi, i kdyby se jich nedej Bože vyskytlo více.

Existuje také kategorie, pojmenovatelná s klidným svědomím jako inventář. Příslušník tohoto kmene cítí vnitřní povinnost se sabatu zúčastnit, protože tak koná již dlouhé

roky a nikdy jinak. Nemá v zásadě jinou náplň víkendu a není pro něj důležité, jak se umístí v závodě, který sám o sobě je pro něj jen vedlejším produktem celé akce, prioritní je kontakt s kmenem. Téměř pravidlem je pro tuto úchytku kombinace s úchytkou alkoholovou za účasti ostatních soukmenovců. Tato varianta se vyskytuje zejména na Náchodsku, ale nemusí to být pravidlem.

Je pozoruhodné a po přečtení předchozího textu téměř k neuvěření, že jsou zde i typy s deviací pozitivní, tedy ti, kteří si přišli zazávodit, bojovat o vítězství a o radost z něj, jsou rádi v kolektivu podobně konspiračně zacyklovaných jedinců. Jsou obvykle uznávanými vůdci společenství s autoritou podpořenou bohatým rejstříkem úspěchů a vítězství. Často jsou obklopeni svou družinou, příslušnou k vůdci obvykle regionálně, a tyto subkolektivy svou regionalitu dávají najevo po vzoru přírodních národů vzájemným drobným verbálním napadáním s cílem pohanět region soupeře a naopak vyzdvihnout kvality svého teritoria. Ale i zde ďábel zaťal svůj dráp - podobně jako v jiných prostředích i zde lze občas zaznamenat rektální alpinismus, považuje-li to pozorovaný jedinec za potřebné pro svůj výkonnostní růst. Pak jde vše stranou včetně regionální příslušnosti a lze pozorovat zradu v přímém přenosu. A podobně jako ve zvířecích smečkách, i zde se v některých kolektivech odehrává pod tichou hladinou úporný boj o pozici vedoucího samce, vše samozřejmě s milým úsměvem na tváři - jsme přece v Čechách.

A do které kategorie patřím já? Sám bych na to nepřišel, ale prý jsem starý a pomalý. A možná je to pravda, autičky se zabývám od svých osmi let a za chvíli to bude půl století, co stavím, jezdím dokola a občas i rozbízím, co po večerech vytvořím. A protože se mi o sobě nechce moc psát, použiji citaci jednoho textu, který je tak výstižný, že bych to ani ve snu lépe nenapsal.

Time

Ticking away the moments that make up a dull day
You fritter and waste the hours in an offhand way
Kicking around on a piece of ground in your home town
Waiting for someone or something to show you the way
Tired of lying in the sunshine, staying home to watch the rain
You are young and life is long and there is time to kill today
And then one day you find, ten years have got behind you
No one told you when to run, you missed the starting gun
And you run and you run to catch up with the sun,
but it's sinking
And racing around to come up behind you again
The sun is the same in a relative way, but you're older
Shorter of breath and one day closer to death
Every year is getting shorter, never seem to find the time
Plans that either come to nought,
or half a page of scribbled lines
Hanging on in quiet desperation is the English way
The time is gone the song is over,
Thought I'd something more to say

Pink Floyd - Time, Dark Side of the Moon, 1973

Roman Kalhous